

UJEDINJENJE.

Marx in Engels:
Proletari vseh dežel, združite se!

Izhaja vsako sredo in soboto. — Uredništvo in upravnništvo: Ljubljana, Krekov trg št. 10. — Mesečna naročnina 5 K. — Pozamezna številka 60 vin.

Naš program.

„Trdna je moja vera, da napoči zarja tistega dne, ko naša kultura ne bo več krizantema siromakova, temveč bogastvo bogatega. Že slutim zarjo tistega dne, sluti jo vse moje najgloblje in najčistejše hrepenenje. Ne, ne le hrepenenje! Moje delo je slutnja zarje, vsaka moja beseda in vse moje življenje. Že slišim dleto, ki kleše granitni temelj nove zgradbe.“

Ivan Cankar.

Roka, ki drži dleto in kleše granitni kamen nove zgradbe, gmotno in duševno osvobodilnega ljudstva, je težka, pridna in pošena roka v desetletnih socialnih bojih in v spoznanju štiriletnih strašnih zločinov svetovne vojne prerojenega socialističnega delavca.

Ta delavec si je v težkih razmerah sekal pot v novi svet, vsvarjal pogoje svojega boljšega življenja v imenu ideje, ki sta jo velika propovednika človeškega osvobodjenja Karl Marx in Fridrik Engels oznanila pred 72 leti v svojem komunističnem manifestu. Ta ideja ga je dvignila, ta ideja ga je združila. Ž njo je zrastle in — shodil.

Ves razvoj svetovnih dogodkov, ki so imeli na tesne razmere malega naroda še hujše učinke, kakor na razmere velikih celot, je pospeševal njegov boj ter dan za dnem glasno potrjeval, da je njegovo neizprosno razredno stališče pravo, da je le v tem njegova rešitev.

Francoska revolucija je proglasila politične pravice človeštva, ni pa rešila socialnega vprašanja. Razrednih razlik se ni odpravilo. Delavstvo je ostalo gospodarsko zasluženo. Politična svoboda brez gospodarske enakopravnosti je grdi nezmisel, lažnjiva prevara. Že Blanqui sam je pred štiridesetimi leti spričo orjaških bojov francoskega proletarijata proti francoski finančni klikli opravičeno vzkliknil: „Kaj nam govorite o svobodi, kdor je reven, je suženj!“

Vsa socialna zgodovina devetnajstega stoletja je na eni strani zgodovina neprestanih bojov za odpravo razrednih gospodarskih razlik, na drugi pa za ohranitev in utrditev teh razlik. Koncentraciji kapitala je morala slediti koncentracija delavstva. Spor med obema tabora je postal hujši in hujši, diferenciacija in ločitev globlja.

Prorokovanja komunističnega manifesta so se uresničevala. Grupaciji kapitala v državi so sledile velike kapitalistične grupacije med posameznimi državami, ki so vsled silne industrijske nadprodukcije in prevladajočega konkurenčnega načela kmalu prišle ostro navzkriž ter izzvale neizogibno svetovno vojno. Socialističnem voditeljem je moral biti vzrok vojne že na podlagi Marxove teorije takoj razumljiv in nastop jasn. Če se to ni zgodilo in so bile žrtve tem večje, je to pripisovati prevladajoči kompromisni, oportunistični politiki socialističnih voditeljev zapadne Evrope. Vsled tega smo morali kasneje tudi slovenski socialisti usmeriti svojo taktiko v smislu novih, po vojni povzročenih razmer.

S porazom nemškega militarizma in ustvaritvijo novih držav smo pa kmalu zopet spoznali, da ni zmaga antantnega imperijalizma ustvarila najmanjšega ravnovesja, niti najprimitivnejših pogojev mirnega demokratičnega razvoja. Prav nasprotno. Spoznali smo zlasti pripadniki novih držav, da smo v hipu, ko smo se rešili prejšnjih zatiralcev, postali plen antantnega imperijalizma. In spoznali smo istočasno, da se lastne buržoazije v ničemer ne razlikujejo od tujih.

Naš razredni položaj je ostal isti, zato je bilo treba, da tudi naše strankino delo, naš program in naša taktika odgovarja povsem spoznanim dejstvom, da rešimo sebe, da rešimo jugoslovansko ljudstvo.

Ruski proletarijat je svojo nalogo prav razumel. Ostal je do skrajnosti zvest svojemu razrednemu stališču, ni paktiral, vrgel je carizem ter proglasil gospodarsko enakopravnost kot temeljni zakon ruske socialistične republike. Izpopolnil je delo francoske revolucije. Rešil je človeka socialno in s tem tudi politično. S tem je obenem stopil socializem v novo fazo praktičnega udejstvovanja.

Preokrenil se je obraz zgodovine. Čutili smo vsi, da se je začelo novo stoletje delavskega zmagovanja. Vsi, razven peščice sebičnih voditeljev, ki so postavili sebe nad vse, kojim je bila delavska stvar predmet barantanja! Za te niti ne pišemo. Obsodili so se sami.

Naš program je — marksistični socializem. Nimamo nobenih pretiranih iluzij o resnični moči jugoslovanskega delavstva, ki se večjidel komaj razredno kristalizira, nismo nobeni prijatelji prenašljenih skokov, nepremišljenih korakov. Presojamo naš položaj realno, kakor sta nas učila Marx in Engels. Vemo pa, da je zlasti v sedanjih zgodovinskih in še posebej v naših jugoslovanskih razmerah prvi začetek vsake uspešne socialistične politike v organizaciji in ujedinenju vsega jugoslovanskega proletarijata. To je prvo, to je glavno. Potreba ujedinenja leži na dlani, tako z ozirom na notranji kakor tudi na zunanji položaj. S tesnim ujedinenjem jugoslovanskega delavstva bo šele resnično ujedinjeno jugoslovansko ljudstvo. Le ujedinjeni proletarijat more zlomiti notranjo reakcijo ter prekrizati vse načrte antantnega imperijalizma na našo škodo.

Kdor noče ujedinenja, ta je izdajalec našega ljudstva. Voditelji stare socialno demokratske stranke niso tega hoteli, zato jih je delavstvo zapustilo.

Slovenski delavec noče biti zadnji v krogu probujenega ljudstva. Zaveda se, da je le on nositelj osvobodjenja, ki pride neizbežno iz zmagovite Rusije, ki je že postavila granitični temelj novi zgradbi. On dela za novo socialno življenje in za kulturo slovenskega ljudstva.

Ž njim pojde razvoj dogodkov, ž njimi pojdejo vsi, ki so iskreni prijatelji življenja in svobode.

Uredništvo „Ujedinjenja“.

Čitateljem.

Radi tehničnih zaprek v tiskarni smo primorani izdati prvo številko samo na dve strani. Čitatelji naj potrpe. Prihodnjič izidemo na štiri strani, in sicer dvakrat tedensko. Upamo, da nam bo v kratkem mogoče iziti trikrat na teden in nato dnevno. Vsi sodrugi naj nas pridno podpirajo tudi z nabiranjem za tiskovni sklad. Branili bomo pošteno delavsko stvar. Cena listu je razvidna pri glavi. Nobena delavska družina ne sme biti brez „Ujedinjenja“.

Počasi, počasi!

Naš izstop iz stranke ter ustanovitev delavske socialistične stranke za Slovenijo je spravilo „Naprej“ iz ravnovesja. Zapuščeni „voditelji“ kar besne. Takih napadov ni še bilo čitati v slovenskem listu. Odlikujejo se po surovosti in neumnosti. Razume se, da jim ni niti v tem oziru ne bomo sledili. Pravimo jim samo: Počasi, gospodje, počasi! Žal vam bo za te napade, ki so vas dovolj razkrinkali in ki nas silijo, da polagoma, mirno in brez kričanja pojasnimo vaše delo „za proletarijat“.

Pokazali bomo, da ste bili in da ste še vedno proti ujedinenju, pokazali, kako ste

postali poverjeniki in ministri, kako ste se potoegovali za ravnateljska mesta pri državni industrijski banki itd. Ko bomo to izčrpali, pride na vrsto drugo, če bo treba.

Spor, ki je načelnega in taktičnega značaja, se hoče spremeniti v osebni boj. Prosto jim! Pa jim ne bo niti to pomagalo.

Mi ostanemo skrajno mirni in pravimo samo: počasi, počasi!

„Kaso smo rešili!“

Nobena beseda od naše strani ne bi mogla bolj karakterizirati mišljenje nekaterih voditeljev stare, mrtve JSDS, kakor ravno ta vzklik, ki se je takoj po našem izstopu ponavljal v „Napreju“. „Kaso smo rešili!“ In če je kasa rešena, koliko je še ostalo v kasi, se ne pove, je jasno, da delavec ne bo izstopil iz njihove stranke, ker njemu gre, vsaj po mnenju teh voditeljev, samo za „kaso“, ne za socializem, ne za razredni boj in poštenost v stranki. Slabo poznajo delavca. Zato imajo sedaj razkol. Če so rešili prazno kaso, niso rešili svoje časti in časti socializma!

Denuncirajo.

Konstatiramo, da je „Naprej“ objavil v zadnjem času nekaj notic proti sodr. Lemežu in drugim, ki imajo očitni denuncijatski namen. Ta namen je pa zlasti očiten v notici o „laških mahinacijah“. Reveži. Niti to jih ne bo rešilo. Tudi o tem bomo še pisali. Čobalove metode zmagujejo.

Na Etbina Kristana se sklicujejo.

Osamljeni voditelji JSDS so poslali na nekatere zaupnike okrožnico, ki mrgoli napadov na ljudi, ki so se zbrali v delavski socialistični stranki za Slovenijo. Govore o lopovih, tatovih itd. Kopijo te okrožnice, ki nam jo je pravkar poslal zaupnik iz revirja, smo shranili za spomin. V okrožnici govore tudi o Etbinu Kristanu, češ, da soglaš z njimi. V imenu Etbina Kristana protestiramo proti izrabljanju njegovega imena v take nečedne svrhe, pri takih okrožnicah. Če soglaš Etbin Kristan z našim socialističnim delavstvom ali ne, bodo sodrugi zvedeli v najkrajšem času in na način, ki bo tiste, ki so okrožnico razposlali, še hudo bolelo.

Kdo je povzročil razkol.

Desničarji pravijo, da levičarji. Oni da so razbili enotnost stranke, slogo delavstva itd. Pribijemo: Strankin zbor je sklenil, da se ima slovensko ljudstvo ujediniti z ostalim proletarijatom v državi in da ministerijalizem ne sme biti temu ovira. Vzlic temu so desničarji vztrajali pri svojem ministerijalizmu in še potem, ko so izstopili iz vlade sklenili na seji izvrševalnega odbora, da se ne odrekajo ministerijalizmu, dasi jim je bilo znano, da na tej podlagi ni mogoče izvesti ujedinenja. Sklepi strankinega zbora so bili objavljeni v „Napreju“ in ravno tako sklepi izvrševalnega odbora. Čitatelji naj primerjajo. Kdo je toraj izzval razkol?

Masa in voditelji.

Delavsko gibanje ni nastalo, ker so ga hoteli posamezniki. Vzraslo je samo iz gospodarskih razmer kapitalistične družbe. Izkoriščanje je ustvarilo delavsko gibanje, je vzbudilo nezadovoljnost med delavskimi masami. To gibanje je naperjeno proti meščanski družbi, proti privatni lastnini na rudnikih, tovarnah, zemlji. Kakor ima reka svojo pot, ki ji jo je začrtala narava, tako ima tudi delavsko gibanje svojo pot, neodvisno od volje posameznikov.

Izkoriščanje je vzbudilo v proletarijatu razredno zavest, proletarijat je pričel čutiti, da je

družba razdeljena v dva tabora, v tabor izkoriščevalcev in v tabor izkoriščancev. Ta čut je povzročil, da se je pričel proletarijat organizirati v znamenju razrednega boja. Čim bolj se je razvijala kapitalistična družba, tem bolj so naraščale delavske armade. Svetovna vojna pa je ta razvoj še bolj pospešila. Brezmejno izkoriščanje in zmaga delavstva v Rusiji je povzročila, da so delavske organizacije po celem svetu ogromno narasle. Te mase pa se danes ne zadovolje več z izboljšanjem mezd, z raznimi socialnimi reformami. Te mase hočejo mnogo več, hočejo odstranitev buržoazije.

Pravijo: masa je neumna, maso je treba voditi, posamezniki so poklicani, da jo vodijo in komandirajo. Na to stališče se je postavila skupina, ki je zvodila socialno demokratično stranko v Sloveniji v močvirje malomeščanstva. Ali kaj se je zgodilo? Zgodilo se je to, kar je naravno. Ta masa se je končno uprla takozvanim „delavskim voditeljem“. Slovenska delavska masa je krenila svojo pot. Dejali bodo, da so to storili posamezniki. Ali ta njihova trditve kaže, kako so kratkovidni, da niso prodrli v zakone kapitalističnega razvoja, da so zašli v malomeščansko plitvost. Niso opazili, da so se najprej uprli železničarji in šli svojo pot. Njim slede danes ostale delavske mase. Ni se to zgodilo, ker so to hoteli posamezniki, zgodilo se je, ker je to zakon proletarijata. Za razumevanje in spoznavanje delavskega gibanja je ta pojav velike važnosti.

Slovenski delavec ni imel prilike, da bi si pridobil socialistične vzgoje. Takozvani voditelji se niso mnogo zmenili zanj. Šli so sicer med delavstvo, ali socialistične vzgoje mu niso prinesli, ker sami niso bili prepojeni z njo. Shodi ne vzgajajo, zlasti ne shodi kot se vrše v Sloveniji. O socialističnem nauku je naš delavec kaj malo slišal. Zato je ostal neveden in samo poslušal, če je kdo prišel k njemu. To dejstvo je zavedlo omenjeno skupino, da je mislila, maso je treba komandirati in ona se mora slepo pokoriti. Po svetovni vojni se je stvar predrugačila. Delavstvo je marsikaj izkusilo in se ni hotelo več slepo pokoriti. Uporni duh je živel v delavskih masah, samo uveljaviti se ni znal, ker je manjkalo vzgoje. Začele so se politične šole, ki so prinesle socialistični nauk med delavstvo, prinesle pa tudi vzgojo za nastop in kritiko. Iz delavske mase so vstali talenti, ki se doslej niso mogli razviti, ker se za nje ni nihče brigal. Mir je izginil, v revirjih se je pričel boj s temi pozbujenimi delavci, ki se niso več hoteli slepo pokoriti in ko so pričeli misliti z lastno glavo.

Prišel se je zdrav razvoj. Delavske organizacije so dobile ljudi, vzgojene v duhu čistega socializma. Pričela je kritika, pričelo se je novo delo.

„Delavski voditelji“ pa so v zmislu svojih nazorov o masi sklepali v izvrševalnem odboru, kršili resolucijo strankinega zbora, kršili strankini statuti. Ali časi so minuli. Masa se je uprla, masa jih zapuša in pojde svojo pot. V bodoče pa bo poskrbela, da noben več ne zadobi skomin po „voditeljstvu“. Socialistična armada pozna samo vojake in ne oficirjev, vojake, ki imajo zvesto izpolnjevati svojo službo in ničesar drugega. To pa tako dolgo, dokler izvršujejo voljo delavske mase. Organizacije pa morajo vršiti strogo kontrolo nad svojimi vojaki — zaupniki.

l. m.

Ljubljanski zaupniki za „Delavsko socialistično stranko za Slovenijo“.

V soboto zvečer se je vršil v Mahrovi hiši polno obiskan shod vseh (79) strokovnih zaupnikov. Poročalo se je o razkolu, o postopanju desničarjev in o pisanju „Napreja“. Vladalo je veliko navdušenje. Soglasno je bila sprejeta naslednja resolucija:

„Zaupniški zbor okrožne politične organizacije za Ljubljano in okolico, zbran polnoštevilno na posebnem zborovanju v Mahrovi hiši 6. marca 1920, izjavlja ponovno, da soglaš popolnoma s sklepom širšega osrednjega odbora, ki je pretrgal vsako vez z lažisocialističnimi, sebičnimi voditelji JSDS ter javil izstop organizacije iz iste in osnoval novo Delavsko socialistično stranko za Slovenijo, ki bo hodila mirno in zavestno staro pot pravega, čistega in poštenega socializma, kakor ga je začrtal veliki mojster socialistične vede Karel Marx v svojem komunističnem manifestu. Voditelji JSDS so se postavili s svoje egoistično politiko, ki je izrab-

ljala cilje in interese slovenskih delavcev v osebne svrhe maloštevilne klike, ki se je ne-prestano lovila za ministrskimi in poverjeničskimi sedeži, izven delavskih vrst, izdala so socialistično stvar ter brezobzirno poteptali vse sklepe strankinega zbora, ki je nepreklicno določil, da se ima slovensko delavstvo združiti z ostalim proletarijatom v državi. Dolžnost vseh zvestih pristašev čiste socialistične misli je zdaj, da delajo za okrepitev nove socialistične stranke s tem, da privedejo v njo čimveč novih članov.

Zaupniški zbor odobrava manifest na slovensko delavstvo, kakor ga je izdal pripravljalni odbor nove socialistične stranke, ter obsoja najodločnejše klaverne izbruhe „Napreja“, ki vzbujajo smeh, ker kažejo na „plemenitost“ in duševni razmah pisca omenjenih napadov.

Ločitev od stare, sedaj mrtve stranke ni delo posameznikov, marveč ogromne večine organiziranega delavstva, ki je odločno tirjalo očiščenje v socialističnih vrstah. To delavstvo ni prodano ne klerikalcem, ne Italijanom. Tisti, ki so se prodali meščanski vladam, naj molče! Za seboj imamo vse poštene socialiste in organizacije.

Delavstvo pristopa k naši stranki.

Vest, da se je ustanovila nova Delavska socialistična stranka za Slovenijo, ki bo hodila mirno razredno pot in v kateri ne bodo več odločevali ljudje, ki so sebe in staro stranko kompromitirali, ker so jo prosto izrabljali v svoje namene, je izbudila med vsem našim delavstvom veliko navdušenje. „Čas je bil“, so pravili zaupniki, „skrajni čas, da očistimo naše vrste.“ Pristopile so takoj k nam neštete organizacije, zlasti one v važnejših delavskih krajih. Postojanke v Trbovljah, Zagorju, Jesenicah itd. so bile takoj v našem taboru. Vršila so se nešteta zborovanja, povsod so se delavci izrekli za našo stranko. Bili smo sami presenečeni. Uspeh je gotov. V prihodnjih številkah bomo prinesli poročila o zaupniških in drugih zborovanjih v raznih krajih in o tozadevnih sklepih. Začasno s poročilom o zborovanju na Jesenicah, ki se je vršil kakor sledi:

Jesenice. Delavstvo na Jesenicah je že dolgo časa z nevoljo sledilo politiki, ki jo je zasledovala socialna demokratična stranka. Našim ljudem ni šlo v glavo, da na eni strani vedno nastopamo proti kapitalistom, na drugi strani pa sede zastopniki stranke skupaj pri vladnih jaslih s kapitalističnimi strankami. Te dvojne resnice naši delavski možgani niso mogli razumeti. Dolgo je že vrelo na Jesenicah, dosti jih je bilo, ki so zahtevali, da napravi naša organizacija konec tem neznosnim razmeram. Toda potrpeli smo radi strankine discipline. Konec pa je bil naše potrpežljivosti, ko smo čitali zadnje sklepe izvrševalnega odbora, ki je prekršil strankino disciplino že takoj po zadnjem strankinem zboru. Ko smo izvedeli, da je ljubljanska krajevna politična organizacija izstopila iz stranke, se je zbral tudi naš politični odbor, da se posvetuje o položaju. Dne 6. marca je sklenil naš odbor z vsemi proti enemu glasu, da izstopi naša organizacija iz dosedanje stranke in da se priključi delavski socialistični stranki za Slovenijo. V nedeljo popoldne je sodrug Weiß sklical zbor zaupnikov in predložil odborov sklep v odobritev. Navzočih je bilo okoli 100 zaupnikov. Razen enega so vsi glasovali za vstop v novo stranko. Na Jesenicah se proletarijat ne bo cepil, enoten stopi v novo delavsko stranko. Naj živi nova stranka, naj živi ujedinjenje jugoslovanskega proletarijata! Sodrugi, pokažite tudi drugod, da smo ostali zvesti načelom socializma, zberimo se vsi okoli delavske socialistične stranke za Slovenijo.

Kristanova blamaža.

Sodrugi v Šiški, ki jo Kristan smatra za svoje torišče, so sklicali v torek shod, ki je bil sijajno obiskan. Dvorana natlačena polna. Na dnevnem redu je bil položaj v stranki. Predsedoval je sodr. Žorga, ki je mirno vodil zborovanje. Poročal je sodr. Golouh, ki je v daljšem, nadvse mirnim in stvarnim govorom, kakor morejo zborovalci sami potrditi, pojasnil ves položaj. Shod se je vršil mirno in vsem je bila zagotovljena prostost, da se lahko uželeezi dostojne debate. Za poročevalcem se je javil k besedi Kristan, ki je po svoji navadi mislil, da bo s surovostjo in terorizmom imponiral delavcem, ki so ga končno spoznali. Takoj je bilo očitno, da se mu gre le zato, da razbije shod. Kričal je na vse plati. Zborovalci ga niso več marali. Žvižgali

so mu soglasno v obraz. To ga je spravilo iz ravnoesja. Udaril je naenkrat brez povoda nekega delavca z dežnikom. To je bilo preveč. Zborovalci so ga v hipu poslali čez prag. Blamaža za „ministra“ je bila velikanska. Da jo prikrije, je dal napisati v „Napreju“, da so ranili njegovega sina in da je moral zato on proči. To je laž, grda, infamna laž! Njegovega sina se ni nihče dotaknil. Pač pa njega, ko je udaril in dobil, kar je iskal. Za to so lahko priče vsi zborovalci. Tako je in nič drugače. Kristan noče priznati svoje blamaže, noče priznati, da so ga delavci poslali čez prag, ker ve, kaj to pomeni. Zato izrablja svojega sina, za katerega se ni nihče niti zmenil. To so zavijanja, laži, ki imajo kratke noge, ker zborovalci, in teh je bilo na stotine, niso slepi, da ne bi videli, kako se je stvar vršila. Da je edino Kristan motil, pove okolnost, da se je po njegovem odstranjenju shod nadaljeval mirno in se ob splošnim navdušenjem zaključil.

Pozdrav socialistični delavski stranki.

Slovenska akademična mladina je imela dne 7. marca svoj ustanovni občni zbor, katerega se je udeležil tudi zastopnik naše stranke. Zborujoči akademiki so nam nato poslali naslednji pozdrav:

Slovenski študenti, zbrani na ustanovnem občnem zboru svojega društva dne 7. marca 1920, pozdravljajo z entuzijazmom novo socialistično delavsko stranko za Slovenijo kot edino resnično predstavnico revolucionarnega in čistega socializma.

Obljubljajo obenem, da bodo z vsemi svojimi močmi moralno in materialno pomagali tej stranki v vseh njenih akcijah.

Odbor akademskega društva.

Socialna Matica.

„Naprej“ je objavil notico, v kateri se govori o nerednostih pri „Socialni Matici“. O velikih nerednostih pri svojih zadrugah ne govorijo. Predsednik Matice sodrug Golouh nas na vsak način z ozirom na to notico prosi, da naznamimo vsem članom „Slovenske Socialne Matice“, da se je ravno te dni vršila uradna revizija knjig in poslovanja Matice, ki je našla podjetje v redu. Pravkar došlo poročilo revizije, ki to potrjuje, se bo načelstvu in nadzorstvu te dni predložilo. Občni zbor se bo sklical po končni ureditvi vseh tekočih zadev.

Ujedinjenje delavcev oblačilne stroke.

Dne 1. in 2. marca se je vršil v Slavnskem Brodu kongres delavcev oblačilne stroke (krojačev, šivilj, klobučarjev, modistinj, predilničarjev in drugih sorodnih strok) Jugoslavije. Navzočih je bilo 27 delegatov iz vseh naših pokrajin. Po dvodnevem pretresanju pravil in poslovanja se je dosegel popoln sporazum in se doseglo ujedinjenje vseh do sedaj v Jugoslaviji obstoječih zvez. Sedež centralne zveze bo Beograd. Posebno zanimivo je bilo vprašanje Slovenije. Debate k tej točki so se udeležili sodrugi iz vseh pokrajin in sprejet je bil predlog naših delegatov, sodr. Kolence in sodr. Bartuloviča. S tem je napravila naša organizacija važen historičen korak. Za nami in z nami stoji danes ves jugoslovanski proletarijat oblačilne stroke v Jugoslaviji. Sodrugi, izkažimo se vredne tega našega ujedinjenja s tem, da pospešimo agitacijo za razširjenje naše organizacije. Niti en sam delavec naše stroke ne sme biti ne-organiziran!

Izjava.

Malomeščanski „Naprej“ prinaša v svoji 54. številki z dne 6. marca t. l. pod naslovom: „Za enotnost slovenskega proletarijata“, kateri se dotika tudi moje osebe. Da ugotovim resnico, izjavljam: Res sem izrekel navedene besede in to na neki seji načelstva soc. dem. stranke, ko je skušal gosp. Albin Prepeluh vplivati s tem na moje politično mišljenje, da mi je zažugal, da bo vlada (v kateri so takrat sedeli nekdanji sodrugi Kristan, Korač in Bukšeg) razpustila železničarsko organizacijo. Da sem to Prepeluhovo izjavo pozdravil, je samo po sebi umevno, ker bi s takim činom v vladi se nahajajoči nekdanji sodrugi najsičajnejše dokazali, da so bile naše trditve, da je njihovo sodelovanje v vladi protisocialistično in reakcionarno, le opravičene.

Jos. Petrič.

Izdajatelj in odgovorni urednik Josip Petrič.
Natisnil J. Pavliček v Kočevju.